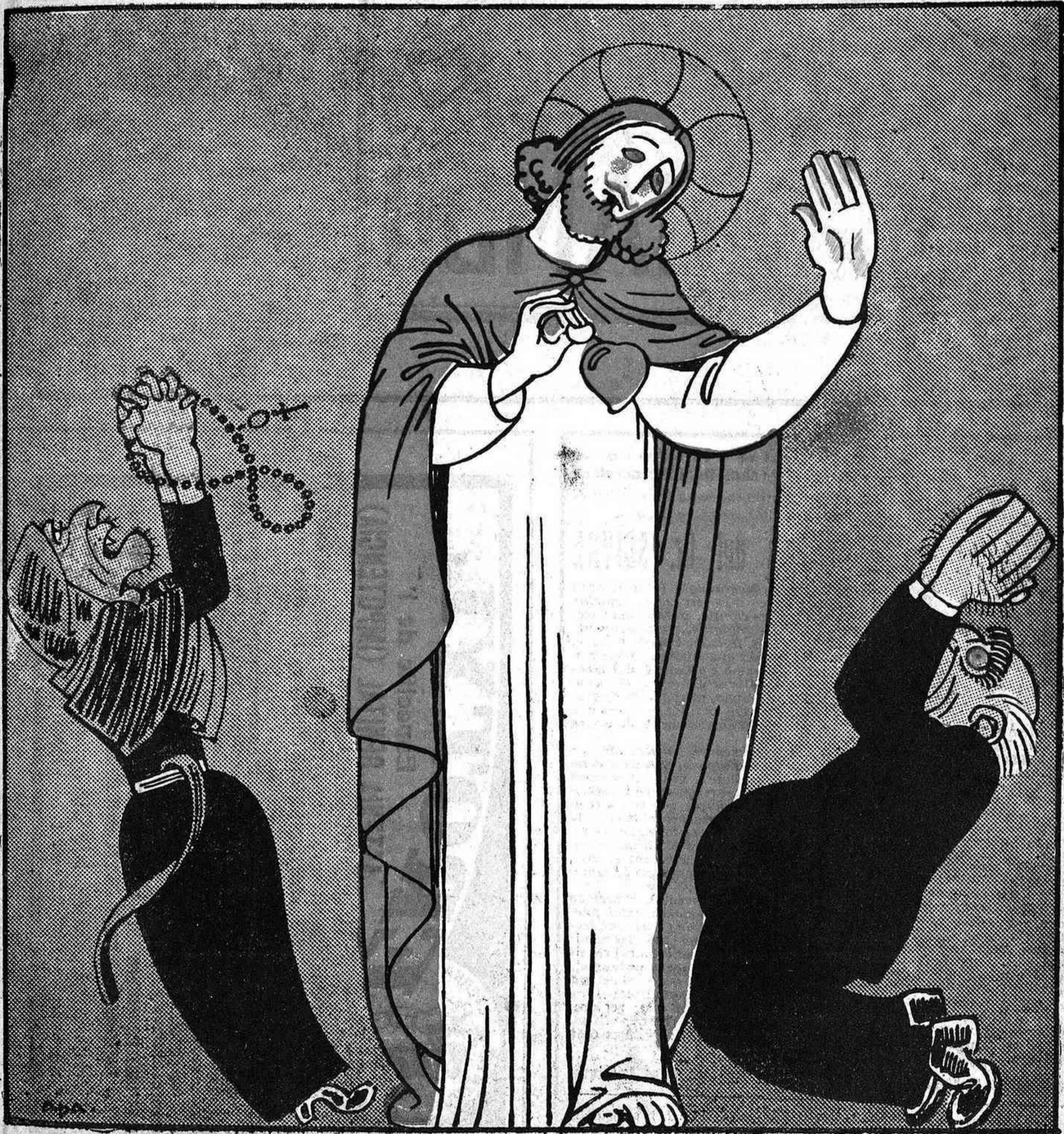
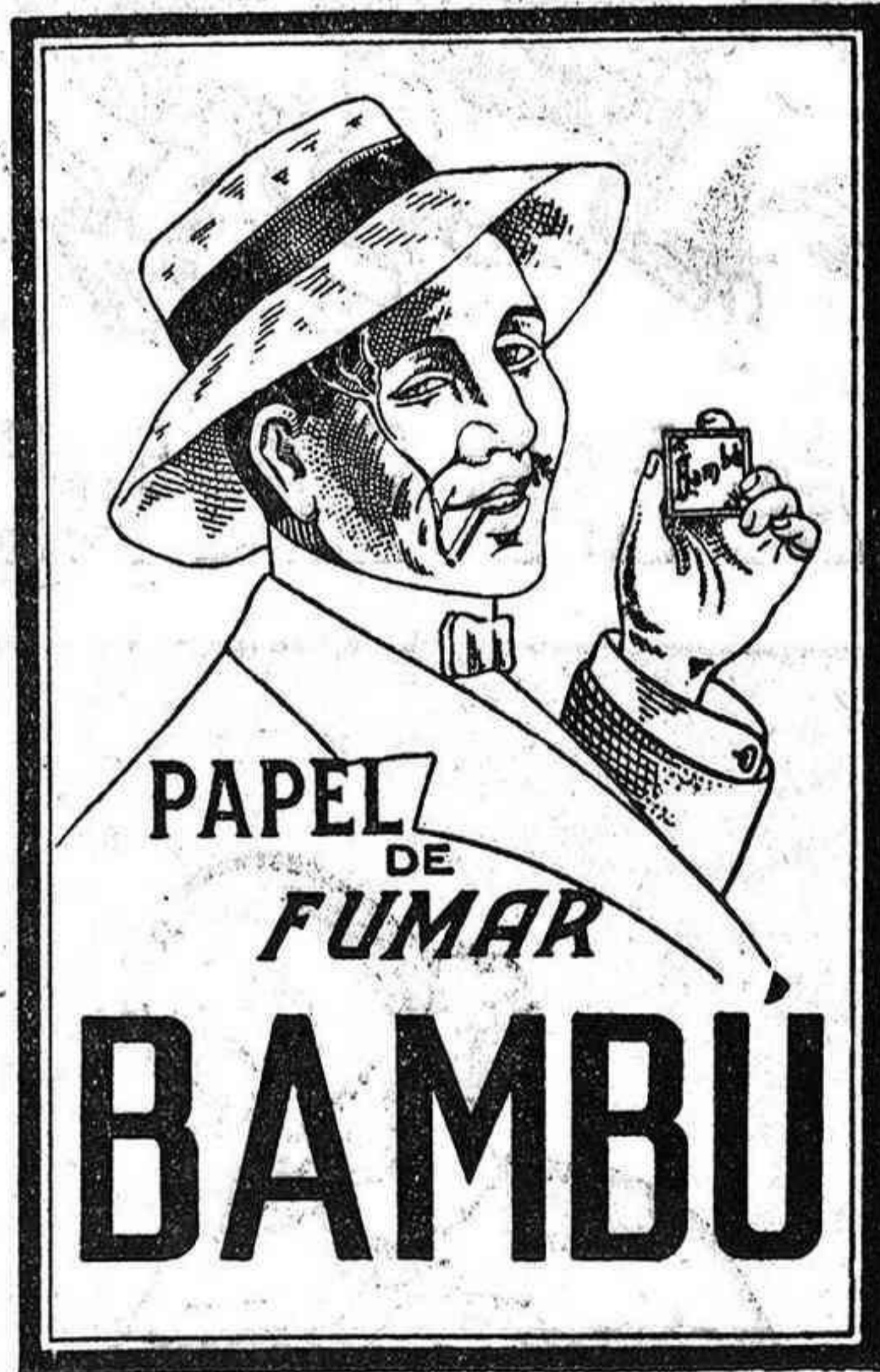

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—Si s'aprova la llei de Congregacions em torno a ficar el cor a la butxaca.
—Oh, Déu, no ens abandonis!... Deixa les butxaques per als teus fills amantíssims!

VIES URINÀRIES Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatítis*, *orquítis*, *cistítis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metrítis*, *uretrítis*, *cistítis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicijs o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, furoncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, *de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes., en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyacuació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Aïr de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

I CA!

RA resulta que l'Ajuntament de Barcelona no és d'esquerra. Sí, sembla que els homes que dirigeixen la política des de casa seva, tenen una visió més esquerrista de l'obra municipal a fer. Evidentment, tenen programes per a tot, ho tenen tot resolt. Fan com el senyor Lerroux que diu que implantant «la justícia social» té resolt tots els problemes de la vida del treball. Ja és hora de començar a pensar una mica amb el cap i no engegar aquests «camelos» que ja comencen a ésser massa olla. D'allò de «la política democràtica i europea» es passa ara a la d'estudiar l'Ajuntament de Barcelona com una cosa massa poc esquerrista. En efecte els que ho tenen resolt, els que són tan necessaris que sense consultar-los el senyor Azaña no dona un pas, ara ja consideren que l'Ajuntament és poc d'esquerra. Aquells regidors de la segona Dictadura, els senyors Martí Esteve i Massot, van fer una obra molt més esquerrista servint el Govern Berenguer que no pas la que han fet els homes de l'Esquerra. D'això ja n'estem tots convençuts. Per què és que això sí que no cal oblidar-ho sinó que cal repetir-ho. I és que foren regidors de la Dictadura, de la primera o de la segona, tant-se-val, però ho foren de la Dictadura. Entesos? Doncs, endavant. Els que foren regidors amb la Dictadura troben que l'Ajuntament de Barcelona és poc esquerrista. Naturalment, ells voldrien un Ajuntament com el d'Alacant que està mantenint una lluita ferèstega, que per ara van guanyant, i que està lluitant contra els banquers de Barcelona que han decidit fer un negoci no gens net amb la Companyia d'aigües d'aquella població.

En això hi estem tots conformes. L'Ajuntament de Barcelona ha de municipalitzar serveis. Això és una política esquerrista. Ben entès. Una bona política esquerrista. Cada cop que s'estudia municipalització d'un bon servei públic, ho celebrem. I l'Ajuntament de Barcelona ha de municipalitzar el servei d'aigües, el de l'electricitat, el de comunicacions, etc. Cal arribar a això. És precís. I tots aquells que no vulguin aquesta mena de municipalitzacions que són ingressos a favor de la Caixa municipal en comptes de que passin a ésser dividends d'entitats particulars, és que no són esquerristes.

En aquest cas, certs membres del Partit Catala-

nista Republicà estan donant una prova d'esquerrisme municipal posant-se al costat de l'Ajuntament d'Alacant i en contra de la posició conservadora, reaccionària, antirepublicana, antiesquerrista de certs banquers que tenen com a advocats leaders polítics que abans de defensar interessos particulars contra els d'Ajuntaments tant dignes i esquerristes com el d'Alacant han decidit renunciar als càrrecs per admiració als governs municipals d'esquerra. (Això el lector ho pot entendre al revés).

Sí, sí, l'Ajuntament actual no és esquerrista. Ho seria molt més si fossin regidors per exemple, el secretari de l'«Institut Agrícola Català de Sant Isidre», senyor Regassol, que és qui va facilitar a Manuel Brunet, catòlic i redactor de «La Veu de Catalunya», els falsos informes per a atacar a Lluís Companys, «leader» dels «rabassaires». Ja ho crec! I quin to més esquerrista no donaria a l'Ajuntament de Barcelona el senyor Josep Barbey, milionari, catòlic, proteccionista, conseller de diverses companyies anònimes, borsista, etc... Ah, naturalment, llavors sí que seria un Ajuntament d'esquerra... I el senyor Bastardes? El que va ésser diputat provincial de la Dictadura? Just. El senyor Bastardes no es pot pas negar que també seria un gran regidor d'esquerres... Per exemple, En Tomàs Garcés, advocat d'una famosa casa taxista en guerra continua amb l'Ajuntament, catòlic considerable, home d'exercicis espirituals... És innegable que fóra un magnífic regidor d'esquerra. És que hom es sorprèn davant de la gran política d'esquerra que podrien fer aquests senyors amb el senyor Matons, per exemple, de la «Chade» i al servei dels senyors Cambó i Ventosa.

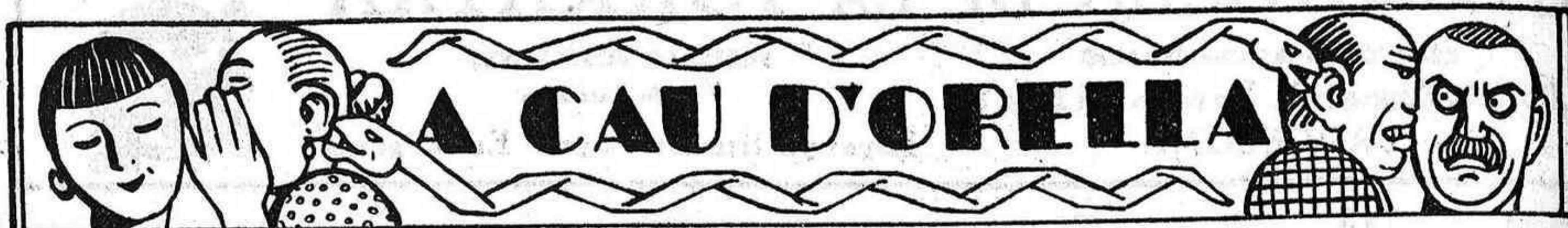
Decididament, Barcelona no sap pas el que es perd deixant que aquests senyors no facin la felicitat esquerrista de Barcelona. On s'es vist tenir la pretensió, un Aiguader d'ésser un home d'esquerra? Per què? Perquè durant la Dictadura era perseguit? Per que té una idea viva del que és la democràcia? Però «i del concepte europeu», què? Què me'n diu del concepte europeu? Un home d'esquerres En Vilalta Vidal? I En Vachier? Res, home, res... No ho entenc... Ells, sí. Sí que són d'esquerra. Cal veure En «Lau» Duran si ho és d'esquerra... Caram... Tota la Dictadura se la va passar prenent cafè a l'Ateneu! Això vol dir quelcom!

Res que ara resulta que hem tingut un partit d'Esquerra Republicana de Catalunya que no és prou d'esquerra. «Ells» ho són molt més. Molt. Figuri's si ho eren d'esquerra, que no creien amb la República i quan un jove d'aquests els hi deia que calia sacrificar-se per la República, donaven copets protectors a l'espatlla i deien:

—Vaia, home... ja està de broma..

I seguien llegint «La Depeche» que ve a ésser, com els hi diré jo, ara? com el «Fleuri» de la seva democràcia...

INTERI

ELS ATRACADORS NO PERJUDIQUEN TOTHOM

L'altre dia, un pro-noi de la Lliga demanava diners al seu pare emprant tots els arguments que podia, sense però commoure aquell home. Per fi se li acudí un argument que donà un perfecte resultat i que recomanem a tots els fills que tinguin pares prohoms dels partits de dreta.

—Pare — digué — que no ho veus que si m'atraquen i em troben sense diners, em clavarán una pallissa?

ENCARA DIRAN MAL DELS DE PRATS DE MOLLÓ

Tots els nostres lectors deuen estar assabentats del darrer moviment revolucionari d'Andorra que ha fet que els homes d'aquell país puguin votar democràticament els seus elements rectors.

Sabeu qui n'ha estat el principal autor?

Josep Rovira, un dels principals elements de Prats de Molló

I encara en diran mal...

LA CASETA I L'HORTET

En ocasió de fer-se el repartiment de les deu cases barates de Sant Andreu que foren adjudicades per

mitjà d'un sorteig, el secretari del senyor Macià notificà als periodistes que tindria lloc l'endemà.

—On? — preguntà un redactor de *La Vanguardia*.

—Les portaran ací les casetes—li respongueren gairebé tots els presents.

QUE FARIA SI L'ATRAQUES-SIN?

Aquesta és la pregunta d'una enquesta que porta a cap *La Noche*. Hi hem llegit respostes per a tots els gustos. N'hi hagué però una que no ha estat publicada i que nosaltres hem llegit. És de Granier Barrera i fa així: —Si m'atraquessin, treuria immediatament un discurs de Lerroux que porto sempre a la butxaca i segurament que quedarien tan ensopits que jo podria aprofitar l'ocasió per a fer-me escàpol.

SI; ELL ES MOLT INTEL·LIGENT

Els periodistes preguntaven a Companys la seva opinió sobre la posició de les minories oposicionistes i l'home anava desenrotllant les impressions que li anaven acudint a la imaginació. En aquestes saltà ràpid Duch Salvat i digué:

—No parli més. Jo veig que va

repetint, pe a pa, l'article que jo publico avui a *El Diluvio*.

Companys, de moment, restà sorprès, però tot seguit reaccionà i digué:

—Si m'hagués adonat que vostè era al davant no hauria plagiat les seves interessants teories.

Tots els presents esclafiren una riassa.

CADENA PERPETUA!!

Duch Salvat és la «pesadilla» dels seus companys d'informació al Parlament. Ha arribat a l'extrem que ningú no es vol asseure al seu costat, car amb les seves contínues preguntes els atabala i no els deixa sentir res del que diuen els diputats.

L'altre dia, en ocasió de discutir-se la durada del mandat parlamentari començà a atabalar el periodista que tenia més a prop.

—Quants anys han dit? — preguntava.

—Cadena perpètua! — li contestà l'altre.

LA FACILITAT DEL DIFICIL

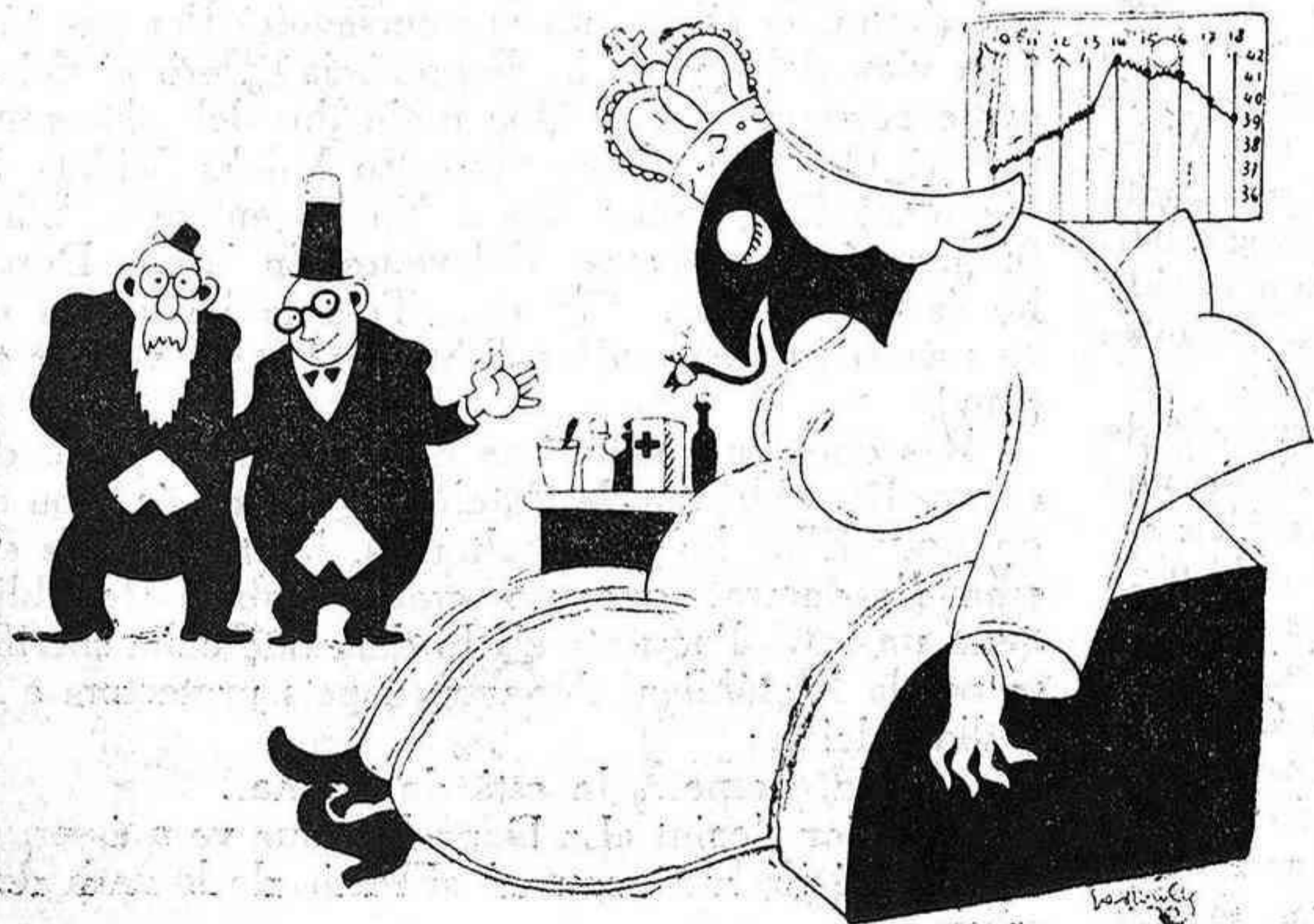
Tothom sap que Pere Comes és un xicot franc.

Polític afeccionat als tecs i home de tecs afeccionat a la política, troba els seus moments millors d'enginy i companyonisme en l'instant que mitjança entre la darrera mossegada del rosbif amb carxofes i el primer glop del xampany de marca.

L'altre dia, en un d'aquests moments d'efusivitat, explicava com és més fàcil exercir cinc o sis càrrecs que un càrrec sol.

—«Un càrrec sol—deia Pere Comes—, exigeix que li consagris tot el temps. Cinc o sis, és un altra cosa.»

»Veureu. Ets diputat a les Corts espanyoles, regidor a l'Ajuntament, diputat per la Generalitat, assessor de Cultura, president del Port Franc, tècnic de la Comissió de Pressupostos, etc. Doncs bé. Et criden, per exemple, a Madrid, dius que oquells dies tens assessoria de Cultura. Et criden a Cultura, dius que labores una ponència

—Què li passa?

—Miri, està així des del catorze d'Abril.

del Parlament Català. Et criden al Parlament Català, aleshores dius que és imprescindible que figuris en un ple de regidors. Tot feina de secretari. Els electors et creuen per tot. Cobres per tot. I tu et quedes a casa, t'adelites al costat de la xicota o vas al dancing. Res hi ha tan gran, quan se sap actuar, com actuar de polític.

El senyor Pere Comes, en fer aquestes afirmacions, reia beatíficament, colpejant-se lleugerament, amb els dits, la seva búdica panxeta.

LA RENOVACIO QUARESMAL DEL «SANYOR» SAGARRA

La Lliga, en aquests dies de Setmana Santa, ha actuat de dretes.

Els regidors lliguers, el dia del Dijous Sant anaren a la Catedral a fer vots i a lluir les insígnies regidoresques.

D'aquesta actuació santificadora el que n'ha sortit més renovat, segons diuen, és el senyor Sagarra (don Ferran de).

El dia del Dijous Sant, el doctor Irurita li va beneir la llengua.

Ara es diu que la Lliga cerca una Companyia de Segurs que vulgui assegurar-la-hi.

Llengües com la del «sanyor» Sagarra són llengües de foc, molt necessàries a la Fé i a l'Esperança.

UN JUDICI SINTETIC

Era en els temps heroics. El senyor Dencàs prenia posicions, gran estrateg ell sempre.

Som a Bruselles. El senyor Dencàs fa una visita d'adhesió a l'Avi. I parla. I s'ofereix. I extén, en to de discurs, l'ample panorama dels seus mereixements.

El senyor Dencàs surt de la visita després d'una hora i mitja.

Ara ve el judici sintètic. L'Avi explica als familiars que el senyor Dencàs l'ha visitat.

—I què? N'ha tret bona impressió? — li pregunten els familiars.

—Sí — respon l'Avi—. Encara que no sembli una gran cosa té cara de bon xicot. El que li he notat és el defecte de xerrar massa.

DELS TEMPS DE GLORIA I PROFIT

Una de les coses que en els temps seus de glòria i profit feia més efecte al senyor Terradelles era que el retratessin en els diaris o li publicuessin la caricatura.

Quan encara «no se'n sabia avenir» és fama que murmurava: «Qui m'ho havia de dir allò, en els temps passats!»

Després, «habituant-s'hi», es prenia ja caricatures i retrats com un homenatge degut als seus desconeguts mereixements. Era quan el senyor Terradelles, es posava davant de l'objectiu amb un xic de petulància protectora, però deixant entreveure que la cosa li anava bé i que li arribava al viu.

Un dia que el senyor Terradelles era en un cafè, pogué observar que un senyor, amb aires d'estranger i d'artista es treia un carnet i un llapis i començava a dibuixar. El senyor a cada minut aixecava el cap del dibuix i fitava l'esguard vers el senyor Terradelles.

El senyor Terradelles passà uns tres quarts d'hora inefables. S'arranjava la corbata. S'allisava el cabell. Cercava fer cara de personatge interessant.

—«Per on faria el seu retrat el «cèlebre» artista que el mirava? Pel «Washington Post»? Pel «Frank-furten Zeitung»? Pel «Pravda»?»

Quan cregué que el retrat estava al punt, envià un emissari al senyor per a donar-li les gràcies, oferir-se-li en el seu càrrec de Conseller i pregar-li que li deixés veure l'obra mestre.

El senyor estranger rebé la missiva amb una extraordinària sorpresa. Ell no esguardava enlloc, mai havia oït esmentar aquest «cèlebre» senyor Terradelles, i no feia cap retrat.

Per a comprovar-ho va mostrar el dibuix a l'emissari.

Es tractava d'un dromedari colossal.

SI EL SENYOR DALMASES ENS HO ASSEGURA...

Els de la Lliga també fan homenatges.

Els fan més callats, més jesuítics que els dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Però els fan.

El darrer homenatge lliguer es celebrà a Vallvidrera i cagiué damunt del cap efrònim del senyor Sagarra.

Dos animalets ens recorden el senyor Sagarra: el lloro que aprèn a dir les coses i les aplica sense engaltar; la cigala que tabaneja, que es congestiona i viu si rebento o no rebento.

No divaguem, però. No està lluny l'homenatge que L'ESQUELLA pensa organitzar a la major glòria del senyor Sagarra i aleshores el cantarem.

En l'homenatge de Vallvidrera féu l'apologia del senyor Dalmasés. I ens digué:

—«Són molts els que tenen el senyor Sagarra per un carnestoltes, però no ho és»!

Si el senyor Dalmasés ens ho jura...

ENTRE EL SENYOR VACHIER I EL SENYOR PELLICENA

En un grup de lliguers — segons ens conten—, es parla de les abstinències de carn de la Setmana Santa. El senyor Pellicena parla elogiosament de la Butlla de la Santa Creuada.

En aquest moment passa pel costat del grup lliguer el senyor

PARLAMENT DE CATALUNYA

El caixer:— A vostès se'ls rebaixa els dies de Setmana Santa, abstinència de cobro... i vagin a pendre xocolata.

—Ja ho veu, ja comencen les vagues altra vegada.

—Entre les festes, les vagues i els atracaments, Barcelona resulta el país més ideal del món.

Vachier, acompanyat d'un subaltern. I diu el senyor Vachier, dirigint-se al que l'acompanya: — «Mira que treure i pagar una patent per menjar carn»!

El senyor Pellicena es dirigeix als del seu grup i exclama: — «El senyor Vachier, amb les úniques patents que creu — i deixo córrer això de que les cobra—, es amb les patents dels taxis».

PLUJA DE PATATES

El dia del 14 d'Abril a Barcelona ploqueren patates. Ploqueren damunt dels socis d'«Estat Català» del carrer de les Corts.

Per què? La pluja fou misteriosa. Ofenien els d'«Estat Català» els sentiments religiosos dels veïns? Venjances polítiques? Creien amb la fam dels socis del casal?

Volien provocar una baixa dels queviures?

La setmana homenatge Dencàs, es vengueren quarts de pollastre, lluç i truites a 0'95 la pesa.

A quant es vendran les patates que feren ploure els fantasmes absurds damunt dels socis d'«Estat Català» del carrer de les Corts?

La política es ben desconcertant. Adhuc juga amb els queviures.

Llegiu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

GLOSSARI

LA PRIMAVERA, LA PLUJA I LA REPUBLICA

La Primavera s'nicia amb uns dies magnífics, amb un sol de color de mel, amb un cel blau com els ulls d'una donzella d'aquelles que només se'n troben en els versos de jocs més o menys florals. S'arreconaven els abrïgs; alguns àdhuc arreconaven les armilles; neixien en els traus de les americanes els primers clavells.

Hi havia, però, qui veia això amb mals ulls. Llosat que ens n'amaguem i perdem el temps tirant indirectes: ens referim als catòlics, catòlics no massa intelligents que, llastimosament, són la majoria. Aquests senyors—aquests pobres senyors! — i aquestes senyores—aquestes pobres senyores!—no veïen amb bons ulls que aquest any, precisament aquest any, la Primavera es presentés amb tanta magnificència. I és que pensaven en el catorze d'Abril. Hi pensaven molt els catòlics espanyols en el catorze d'Abril. Abans no hi pensaven gens, no tenia importància, era un dia com qualsevol altre. Des de l'any 1931 les coses, però, han canviat i quan s'apropa el catorze d'Abril els catòlics—o sigui els monàrquics—suen d'angúnia.

Aquest any han suat més que

cap altre, perquè aquest any el catorze d'Abril coincidïa amb el divendres sant! digueu-nos quina irreverència, quin atreviment!

Hi ha hagut catòlic—són prou intelligents per a això i molt més— que ha cregut que d'aquesta coincidència en tenien la culpa els republicans, que havien «trucat» el calendari talment com Tries de Bes, el diputat de la Lliga, «truca» els textos del senyor Rovira Virgili.

Què hi farem si són així!

I molts ulls s'aixecaven cada dia al cel amb ira i amb indignació. No hi havia dret, vaja! Els republicans no mereïen aquest cel de festa: aquell cel de festa del qual només n'havien estat dignes Alfons XIII, Martinez Anido, Milans del Bosc, Barrera, Despujol, Primo de Rivera i altres màrtirs i que, en caure la monarquia amb tots els seus màrtirs, s'havia d'haver vestit de dol.

Per fi s'acompliren els desigs catòlics, que es veu que estan molt bé amb el cel. I el dia catorze ploqué: pluja d'abril, que cada gota en val mil.

Però als republicans es veu que no els fa por la pluja. Ho demostraren aguantant-la estoïcament el passat divendres. I és que han aguantat coses pitjors. Fins que es cansin de tant aguantar, i s'hi tornin.

VIRAI

El llibre i el comprador

Avui, a les llibreries, es podria molt bé fer un estudi de les idees de tothom. Moltes persones no compren pas un llibre per la rebaixa de preu. El compren per a seguir la tradició. El compren perquè portar un llibre avui és com portar unes flors en un diumenge de maig.

Déiem que pel llibre podríem saber la idea o la condició de la persona que l'adquireix, i exposarem el per què.

Si en una llibreria veieu entrar unes noies — deixant a part casos excepcionals que sortosament sempre n'hi ha—no hi ha dubte us demanaran novel·les blanques o roses; el color és igual. Elles—les noies—cerquen àvidament la novel·la que no ofengui la seva moral, que hi hagi dos joves que s'estimin i que es casin al final.

Després veiem entrar el xicot intel·ligent que demana llibres de Diderot, Dostoiewski, Zola, Queiroz... Aquest xicot, un dia, apartant-se del corrent, va llegir unes de les obres d'aquests mestres i ara vol conèixer tota la seva eminent producció. Per aquest més que per a cap es pot dir que es fa la festa del Llibre.

Però el tipus que ressalta més, el tipus que en aquesta i en totes les festes resulta grotesc, és aquell home metòdic que no ha llegit més que els anuncis oficials del Brusi on fa quaranta anys es subscrigué.

Avui, però, aquest home metòdic que compra panells per Tots Sants i torrons i neules per Nadal, i el clàssic tortell cada diumenge, sap que a casa el criticaran si no fa honor a la Diada. Ultra això, ell és del parer que anar pel carrer en un dia com aquest amb un llibre sota el braç, vesteix. Vesteix i fa intel·ligent.

En temps de la monarquia ja en comprava de llibres en dies així l'home metòdic i grotesc. Però l'elecció del volum no era difícil. Publicava llibres el senyor Cambó i això el llevava de tenir que trencar-se el cap en rumiar quin volum podria adquirir que no li fes malbé la digestió.

Aquest anys, l'home, es veu molt apurat. En les portades dels llibres apareixen figures i colors que representen un atac al sentiment i a la moral. Ell enyora aquelles altres portades d'abans, de color esgro-

gueït; aquells títols de concòrdia i de pau; aquells volums que parlen de dictadures i de finances. En una paraula: enyora les obres del senyor Cambó.

Per què no ha escrit un llibre el senyor Cambó?

L'home que no llegeix; l'home que compra un llibre per a fer honor a la tradició, té una gran decepció quan en els aparadors veu aquests títols: «La República segueix», «L'hora de les democràcies», «A baix el capital», «Fora dictadors»...

El pacífic ciutadà de l'anunci oficial, del cupó i el compte-corrent, ja en voldria fer de tradició, però no s'atreveix. —Si compro una novel·la — es diu — m'exposo a que sigui immoral, a que no faci per la senyora i per les nenes... Si en compro un d'aquests que en diuen d'acció, vaig contra jo mateix...— I pensa amb la diada, amb la importància de portar un llibre a les mans, amb el què dirà la família si el veu entrar a casa sense res...

I té una idea lluminosa i excel·lent. Una idea que el farà quedar

molt bé i l'hi estalviarà unes pesetes.

Se'n va a casa, pren els llibres que va comprar fa dos anys — aquells llibres que parlen de dictadures, de finances, de concòrdies i de pau — i surt al carrer a fer l'home. Es passeja amb certa fatuitat.

Quan, en trobar un conegut, li diu:

—I ara! Això has comprat? Si això és de l'any de Maria Castanya....

—Ja ho sé — respon—. Però ho he comprat perquè m'ho han alabat molt i no els havia llegit mai.

I l'home metòdic i reposat, no menteix quan parla d'aquesta manera. Ja que, a pesar de tractar-se de llibres del seu venerat senyor Cambó, mai no s'havia dignat passar-los la vista.

Els comprava per patriotisme: per patriotisme i per tradició. I perquè, en dies així, li feien dos ralets de rebaixa.

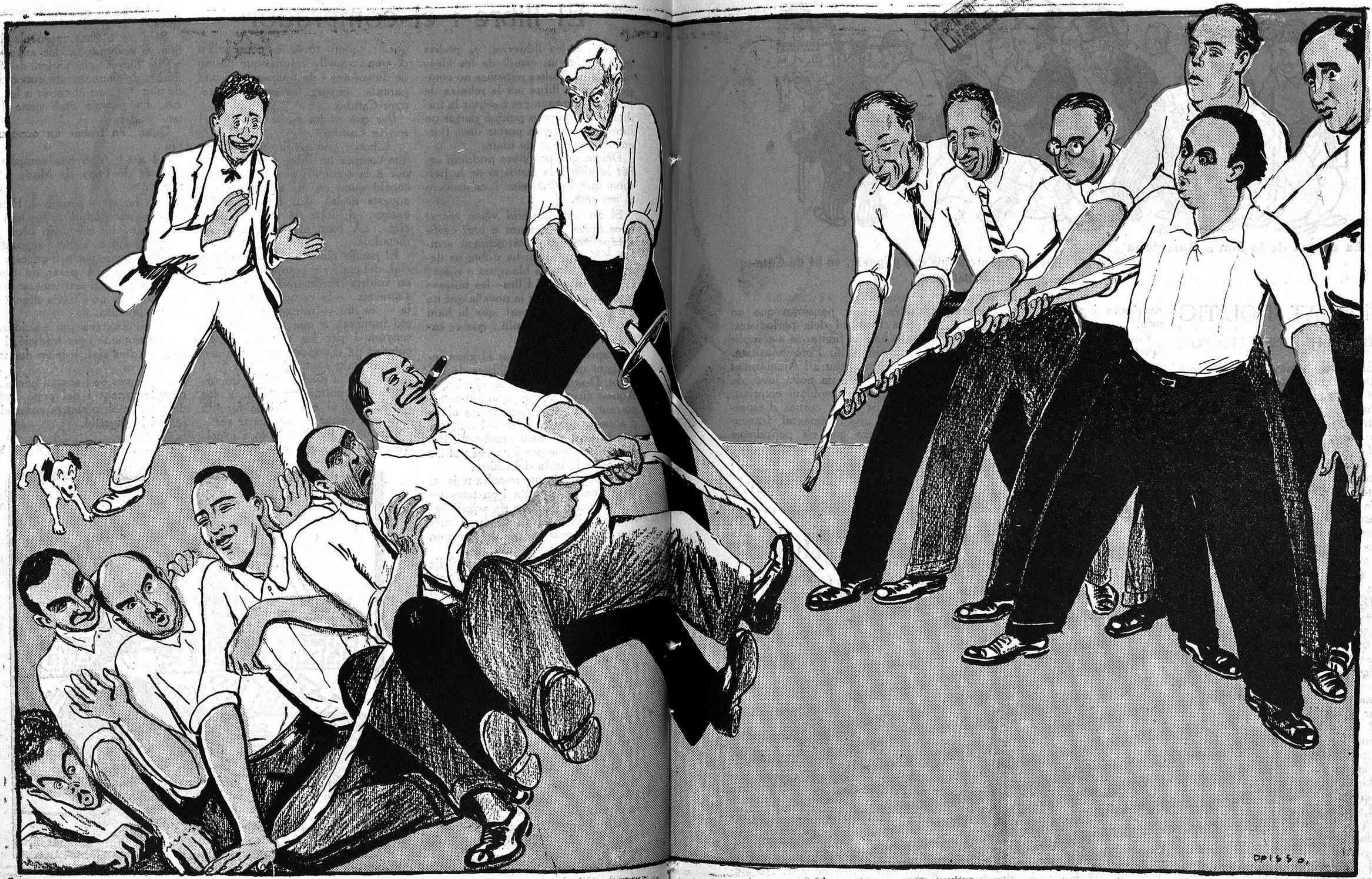
I el senyor de l'anunci oficial, del compte-corrent i del cupó, les ha de mirar molt aquestes coses si vol fer bé la digestió.

AGUSTÍ COLLADO

El dia del Llibre

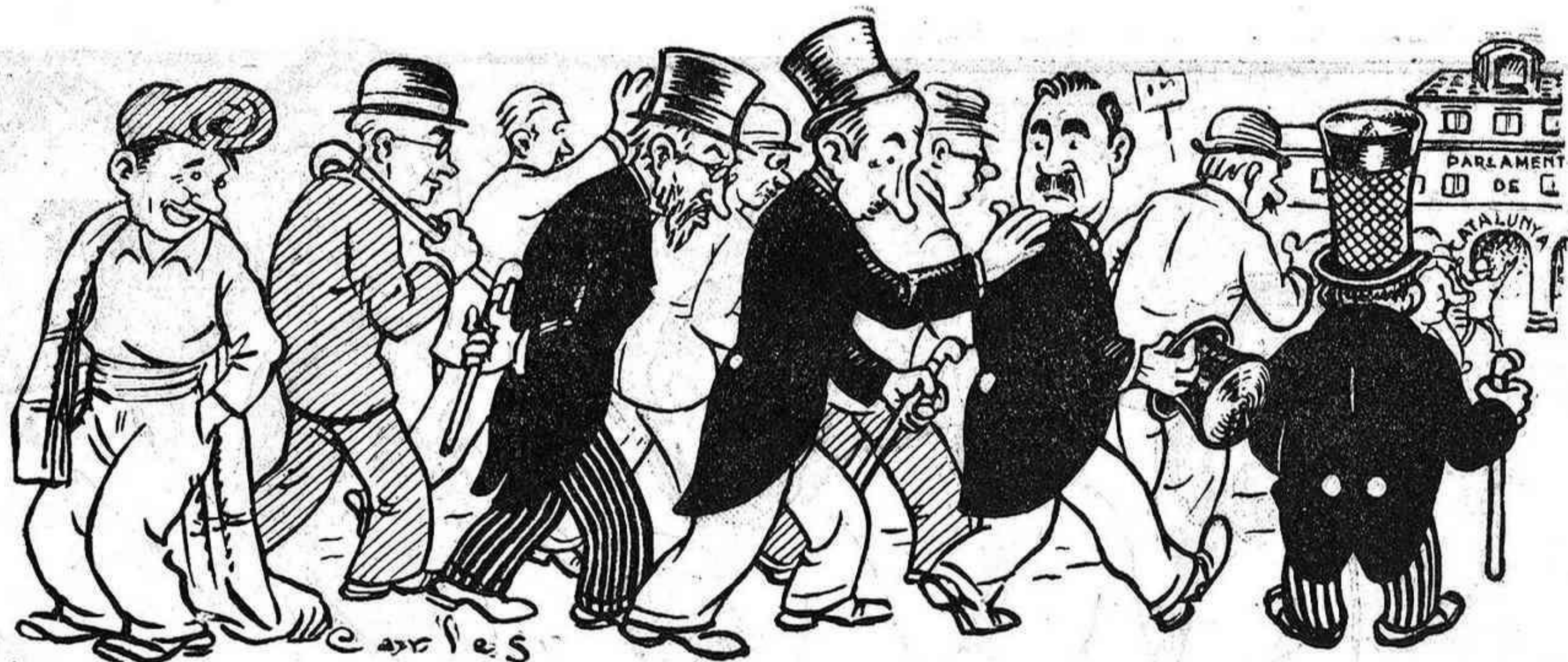
El pensament del burgès:—Massa llibres: el poble s'instrueix massa... i no es deixaran esquil·lar.

SERENITAT

Tot sigui per la con...corda

La marxa de la fam a Barcelona

—Fem i farem obstrucció fins que poguem, en bé de Catalunya... (chupar del bote)

MERCAT POLITIC

(NO ENS HI POSEM PER POC)

El lector segurament recordarà aquella famosa sessió consistorial que va durar vint-i-tantes hores. Ho recordarà perquè la premsa féu ressaltar els plats que es serviren a periodistes i a regidors.

També recordarà el lector, si no és desmemoriat, que tant a l'Ajuntament com al Parlament no ens hi posem mai per poc. De feina no se'n fa gaire, però de sessions! Per discutir si a l'article dinovè de l'estatut orgànic interior de Catalunya s'ha de posar o treure una coma, es mobilitzen els grans erudits i els no menys grans oradors i comencen les discussions interminables.

Diu un diputat:

—Jo trobo, senyors...—i quan així comença són les cinc i deu de la tarda...

—Jo trobo, senyors... — repeteix a les set i cinc.

—Jo trobo, senyors...—va dient quan manquen tres minuts per acabar la sessió...

I els diputats dormen beatíficament. I els periodistes fan ocellets de paper o s'entretenen mossegant-se les ungles.

Una cosa per l'estil passa a la casa de la ciutat.

Fa dies que es parla de carn. I se'n parla d'una manera desmesurada. Com si tots els regidors s'hi haguessin aficionat.

I els repòrters, que veuen com passa el temps malauradament, es frisen al contemplar aquella flema

carnissera i estan que no poden més.

Fins a tal punt ha arribat la desesperació seva per aquell estancament, per aquelles ganes de no tirar endavant les coses que poden fer-se en un santiamén, que l'altre dia, avorrits, varen posar en pràctica un sistema: el de sortir de la sala de sessions i deixar que aquells senyors es diguessin el nom del porc (amb perdó sigui dit), confonent-lo amb el xai, el bou i la bedella.

Vostès potser pensaran que no és justa l'actitud dels periodistes. Que ells han de limitar-se a complir la seva obligació. Però nosaltres, que hem vist entrar a l'Ajuntament a fer informació un noi et jove, de cabells negres i semblant eixorivit, i l'hem vist sortir corbat d'espatlles, cabell gris i demacrat, francament, trobem que els periodistes tenen tota la raó.

La vida d'un repòrter val molt més que totes les sessions.

TINET.

Els contes de "L'Esquella"

UN CAS PERDUT

—Vostè és el catedràtic que ha d'examinar el meu fill?

—Si senyor. I sento molt de dir-li que el seu noi és un cas perdut. No en farem mai res de bo.

—Es per això que el venia a trobar. Jo ja comprenc que el meu noi, és un talós. Però veurà, sóc el seu pare, i em fa llàstima...

—Ho comprenc. A mi també me'n fa.

—Doncs ja que és així jo li pregaré que no l'apreti gaire.

—Home, veurà... jo haig d'examinar tots els alumnes igualment. Si sóc sever amb un, i amb l'altre tinc la mànega ampla...

—Faci-ho per mi.. Sóc ja prou desgraciat de tenir un fill tan gamarús! Procuri que pugui aprovar almenys aquest primer any.. Això li donarà coratge i confiança

per a l'any que ve... Qui sap, si el pobre noi està acovardat!...

—Miri, faré tot el que bonament podré. No li preguntaré res difícil...

—Mercès, mil mercès...

* * *

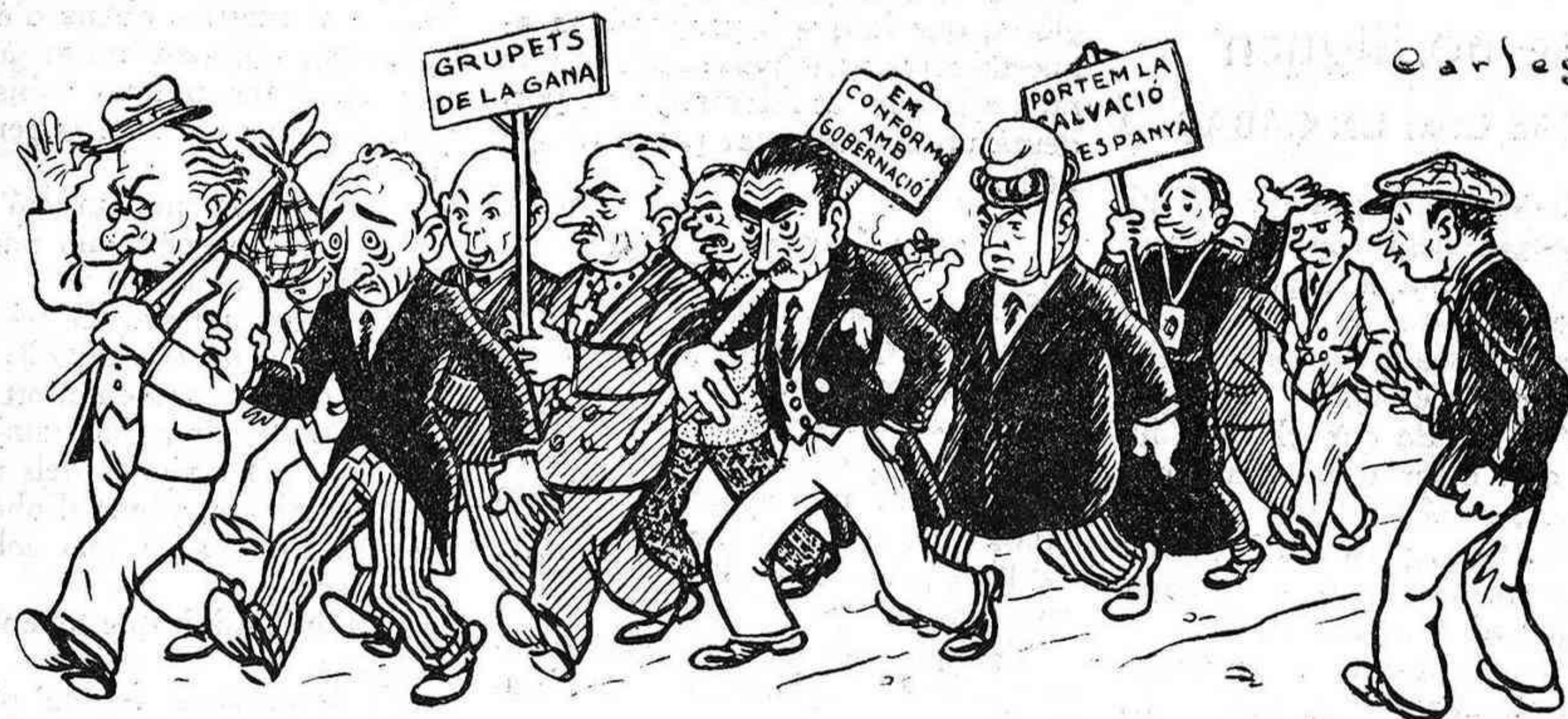
Arribà el dia dels exàmens.

El noi recomanat es presentà davant el tribunal de professors.

—Veiam, senyor Armengueres, assossegui's. No tingui por. Tranquilítzi's. A veure si fa atenció i comprén bé el que li vaig a preguntar: Qui fou l'autor de «Don Quixot»?

El noi del senyor Armengueres mira fixament el catedràtic. Està tot esverat.

—Apa, senyor Armengueres, no tingui cap classe de por. No tremoli... Fixi's bé: Qui va escriure

La marxa de la fam a Madrid

—Volem el poder... volem governar (el que volem és chupar)

el «Quixot»?... «Don Quijote de la Mancha», home..., No se'n recorda del seu autor...?—Ja impacient l'examinador, que no ha trobat res més fàcil a preguntar-li.

—No senyor... — contesta el noi amb una cara de talós que espanta.

—Però vostè no ha llegit el «Quixot»?

—No...

—I no sap qui n'és l'autor?

—No...

—Miguel Cervantes de Saavedra!!—diu exasperat el catedràtic—. I al mateix moment, el pobre alumne se'n va cap a seure:

—Per què se'n va?—li pregunta extranyat el professor.

—Oh! com que sento que crida un altre alumne...

amb assistir als mítings, cridar visca Catalunya, ballar sardanes, anar al monument de Rafael de Casanova una vegada l'any i posar la bandera catalana al balcó. Per a ésser un bon català, un català digne, cal també tenir amor al Llibre.

L'home és superior a les bèsties perquè llegeix. Per això hi han homes tan inferiors com les bèsties.

Quan visito una casa per primera vegada i no hi veig llibres em fa l'efecte que en aquesta casa no hi viu gent bona i civilitzada. I gairebé mai no m'erro.

Demà, festa del Llibre: recorda-te'n bé. Demà et vull veure amb un llibre a la mà, demà et vull veure comprar un llibre. O més d'un. Als que en compren més d'un ja no cal injectar-los-hi l'amor al Llibre. Aquests no esperen que arribi el vint-i-tres d'abril per a comprar llibres. Aquests en compren sempre que poden.

Per això jo he dit que el que en tal dia com demà no portés un llibre l'empresonaria com un criminal vulgar. Això tal vegada et sembla exagerat i arbitrari. En el fons, no ho és. La incultura, l'analfabetisme no s'haurien de considerar simples defectes; s'haurien de considerar delictes com l'estafa, el robatori, etc., etc.

Demà, festa del Llibre. Recorda-ho. I recorda que és dissabte. Ja veus si ets sortós: dissabte! No podràs excusar-te, no podràs fugir d'estudi — cal no anar-se acostumant a no fugir d'estudi perquè de tant practicar aquest esport del fugir d'estudi n'han pervingut molts mals—, no podràs al·legar que no tens diners. Això de no tenir diners és una excusa de mal pagador. Jo tampoc no en tinc i compro llibres, no em puc estar de comprar llibres: a casa, durant l'any, hi entra un promig de quatre o cinc llibres diaris.

A més a més, sempre hi han diners per a comprar llibres. El que moltes vegades no hi han són ganes de comprar-ne. No és car el llibre, encara que tu, per a excusar-te de comprar-ne, ho diguis. No és més car que una localitat de camp de fútbol; no és més car que una localitat de vetllada de boxa; no és més car que una consumació de cabaret.

A mi no em sembla malament que vagis al fútbol, a la boxa, al cabaret. Però, compra llibres. A més a més, compra llibres.

Demà i sempre.

KODACK

DEMA...

Demà festa del Llibre, del Llibre amb majúscula: una de les poques coses que encara és digna de la majúscula.

Demà, festa del Llibre. T'ho recordo per si te n'oblidaves, per si no ho volies saber. T'ho recordo perquè, llamentosament, vius massa allunyat del Llibre, massa indiferent al Llibre; perquè el Llibre no té en la teva vida la influència del Llibre.

Demà, festa del Llibre. T'ho recordo, t'ho retrec perquè per ésser un català digne no n'hi ha prou

LLUÍS CAPDEVILA

Vuits i nous i cartes que no lliguen

UN CAS COM UN CABAÇ

Es verdaderament prodigiós. Tots havem pogut llegir en els diaris d'aquesta setmana el següent telegrama de Madrid:

«Ha estat robada la cartera del Sr. Emiliano Iglesias.»

Estem segurs de que el que l'ha robada, deu ésser o bé Fantomas en persona, o bé Raffles.

¡Robar la cartera de l'Emiliano! Però vosaltres no vos imagineu lo que això representa!

Ara sí que crec que els temps han canviat. El més sorprès de tots, ha estat la víctima.

Diu que quan va donar-se compte de la substracció, va dir:

—He aquí un individu al que quisiera estrechar la mano...

¡Lerroux, al assabentar-se d'aquesta feta, exclama:

—Quién pudiera conocerlo para presentarlo en las próximas elecciones...!

Nosaltres, fidels a una vella dita castellana, exclamem, dirigint-nos al escura-butxaques:

—Tens cent anys de perdó...!

UNA GRAN SOLUCIÓ

El partit nacional-socialista alemany, ha publicat un manifest, invitant a tots els teutons a celebrar amb tota solemnitat l'aniversari del naixement de l'austriac renegat senyor Adolf Hitler, i proposa als directors d'empreses, comerciants, empleats i funcionaris, a contribuir a una subscripció, perquè «ningú a Alemanya pateixi fam, el dia 20 d'abril, data en que va venir al món sense fer-hi cap falta, aqueix despota i cavernícola dictador que priva de guanyar-se la vida als jueus, i no deixa exercir la medicina, la ingenieria i el dret als homes de carrera israelites.

Que ningú no passi gana el 20 d'abril! El 21, que s'arreglin...

Vaja, home, es pot ésser idiota, però a tal extrem, sembla impossible.

Tan gran es creu ésser aquest niot, que vol celebrar així el seu aniversari?

Que sàpiga que tot el món, el dia 20 d'aquest mes, tots els homes liberals, celebraran aquest aniversari, maleint aquesta bestiassa i fent

vots perquè ben aviat una mà justiciera el faci passar a una millor glòria, que la que li proporciona aquesta repugnant persecució d'una raça a la que tot Alemanya en pes, deurà un dia demanar perdó de genolls.

UNA GRAN LLIÇÓ

S'ha inaugurat a les Galeries Laietanes l'exposició de «Cent anys de retrat femení».

Aquesta maravillosa exposició, la millor manifestació de pintura que s'haurà presenciada des de fa molts anys a Barcelona, és com una lliçó per a tots els pintors d'avantguarda.

Més que una lliçó, és una garrotada que els hi han clavada d'ultrainteriors.

Totes les modernes teories pictòriques (res més que teories al fi i al cap) s'esfondren davant les teles que componen aquest admirable conjunt.

Es veu que tot això del dinamisme, de la sensibilitat, de la subtilitat del color, etc., etc. (aquestes paraules que omplen la boca dels artistes moderns, i les crítiques d'art) ja eren conegudes d'una colla de senyors...

Els Simó Gómez, els Miralles, els Caba, els Lorenzalc, els Casas, etc., etc., ja havien resolt pintant tots els problemes que avui xerant no troben una solució!

Res, que al veure aquesta expo-

sició, els coleccionistes d'art modern, deuen maleir l'hora en que han estat mestres abans d'ésser estudiants, i deuen mirar amb odi tots els grans pintors cubistes, futuristes, surrealistes i super-surrealistes...

El dia de la inauguració no se'n trobava ni un per remei dins de les Galeries Laietanes...

Ho comprenem. O bé haurien tingut de negar tots aquells immensos valors, o haurien mort de vergonya o bé s'haurien penjat cada un d'ells a les vigues dels seus respectius tablers, plens d'obres mestres executades en una sola sessió i una sola!

Es l'únic mèrit que tenen els seus quadres.

Es impossible fer-los pitjor, en tan poc temps.

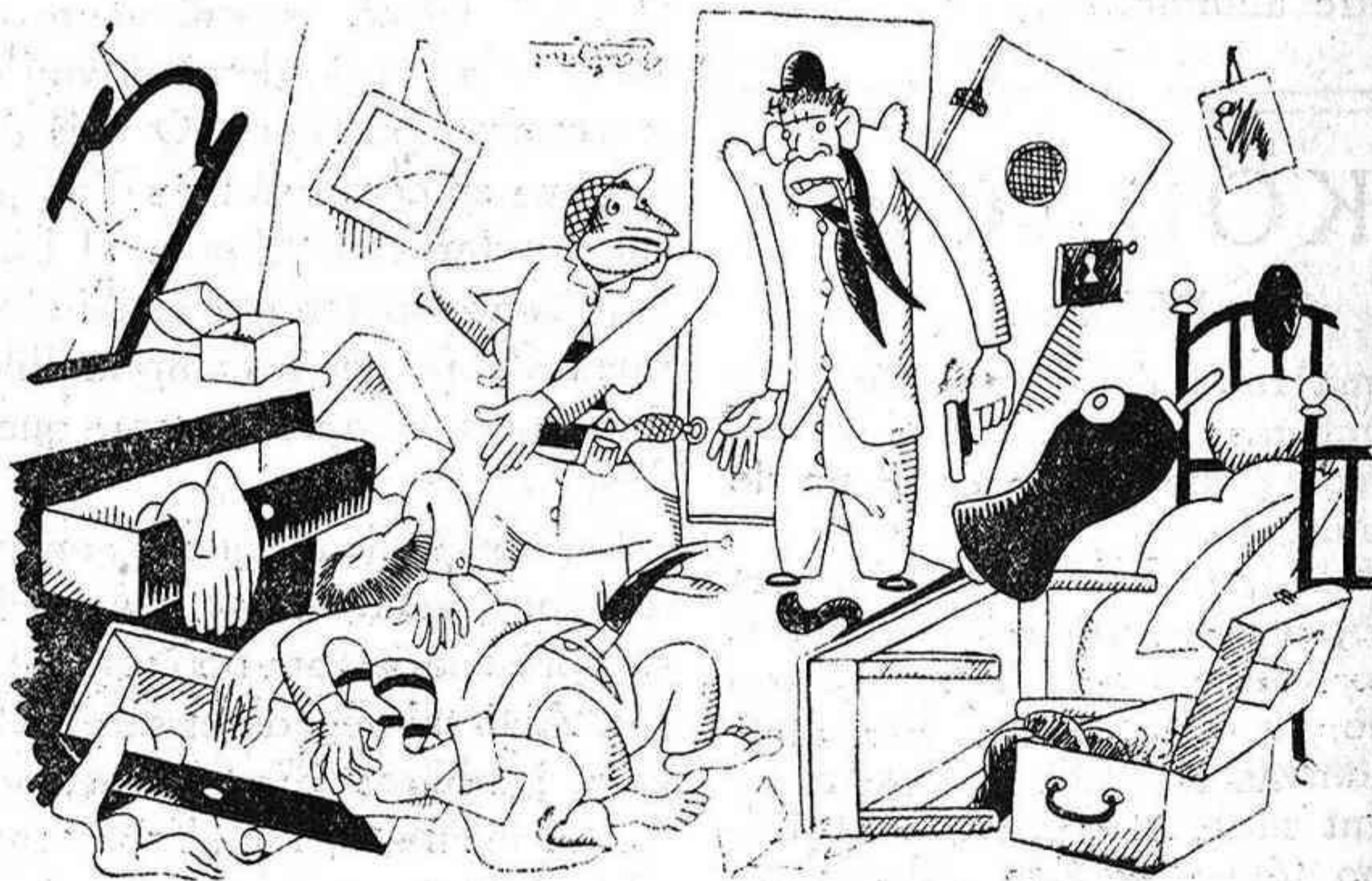
JA ESTA LLEST,

Ja no es parla (ni pensar-hi) en aquell Teatre del Poble.

En Joaquim Muntaner i Castanyos Torrados comença a sospitar que tota aquella gent de la Dictadura eren una colla de bandarres.

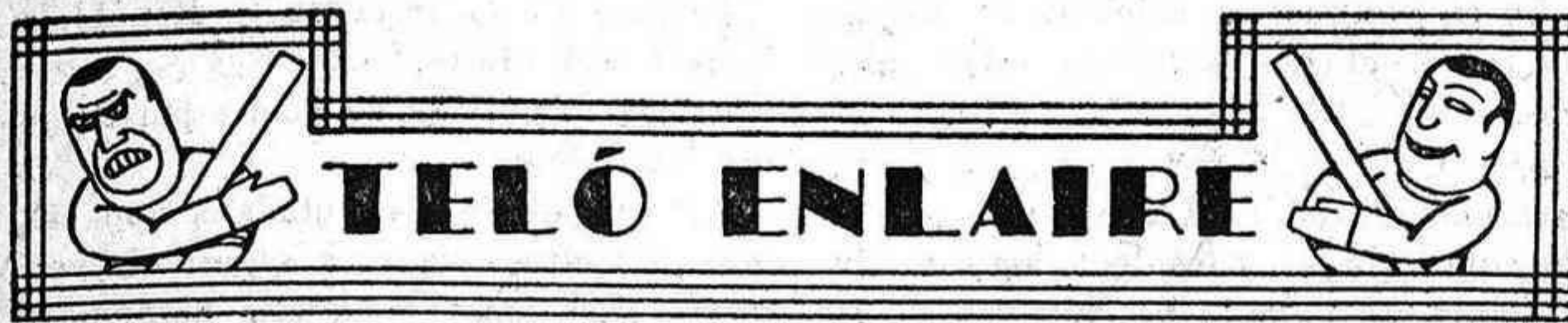
En Puig i Ferrater, sabrà d'ara endavant, que les males companyies (no les teatrals, sinó la d'en Muntaner) no porten a res de bo.

Ah! i que si bé el poble vol anar al teatre, en canvi, no vol que la entrada li costi 350.000 pessetes.

Competència

—Bandarres! Lladres! Criminals! Mira que venir més aviat que nosaltres!

TIVOLI

«Xuanon». Una gallegada. Fa molt de temps que, quan els autors i músics de llibres de sarsuela volen escriure llibres i música de Galícia, d'Andalusia, o de la Castella central, escriuen gallegades, andalusades o barreges com d'aïres de la terra del centre. Tot són reminiscències, alenades folloriques, xim-xims. «Xuanon» és això: com a música: xim, xim; com a lletra una baluerna de golfes.

Bé Marco Redondo i la Cora Raga.

ROMEA

El gran crític hongarès Lajos Miès parlava despectivament del teatre de la seva terra conreat per autors com Ladislau Fodor.

Ací ens els volen fer passar com autors d'art nou.

Senyor Domènec Guansé, consti que Verneuil és millor que Ladislau Fodor!

«El petó davant del mirall», melodrama de Fodor, amb lletra petita, traduït per Pous i Pagès, amb lletra grossa, és una obra d'un tronat en darrer grau, amanida amb decoracions noves i trucs diem-ne cinematogràfics.

Els de Romea la bombegen perquè és obra de mercat mundial, de les que compren els empresaris que volen fer negoci, Germans Brugués-Pius Daví.

«El petó davant del mirall» comença amb una escena d'un «cursilisme» autèntic. Acaba amb un judici estil Mary Dugan. Hi ha tot el que pot cabre entre aquestes dues llesques de pa i fer un sandwich.

Bona presentació. En Duran, fet un enamorat tendríssim; en Daví, descobrint les butxaques de tant ficar i treure'n les mans; la Vila, vestida com per a ésser l'autèntica alegria de Cervera.

NOVETATS

Obra de públic. L'art no hi té res a veure, però és una revisteta plaent.

«Jazz-Band». — Els centre-americans al mestre Penella, li diuen «panela», que és una mena de cosa feta de malt èxit de la canya. La música d'en Penella és això mateix: xarop dolç.

La lletra de l'obra podria ésser del senyor Pau Róméva: blanquíssima. La

preferim a la verda que ens ve dels autors lloros de Madrid.

Emilia Aliaga, molt maca.

Bé, també en Palacios i la Sofia Vergé. Bona presentació.

ESPANYOL

Encara no hem vist «Les filles de Buda».

Per respecte religiós, aquesta setmana pasada l'hem volguda donar sencera a «Les filles de Jesús de Nazareth».

COMIC

Companyia Caralt.

Caralt és un dels nostres actors més intel·ligents i més documentats.

Podria fer molt més del que fa.

S'ha especialitzat en un teatre i, dintre d'aquest teatre, ha cercat les seves obres.

Podeu assegurar que, en el gènere, són les millors que existeixen. Llàstima, però, que el senyor Caralt no faci un pas endavant.

«Beso mortal», té un interès, i és ben interpretada i ben presentada. Va a un públic determinat i no es disfressa. Agraïm-li.

I agraïm-ho a l'actor, director i home de cultura escènica que és el senyor Caralt. Ell us diu amb totes les lletres: «crec amb un altre teatre, però he de fer aquest». La seva preparació us garanteix l'autenticitat de les seves preferències.

NOU

Esperàvem més de la reaparició de Manuel Sugranyes com a «produceur».

Malgrat tot, passàrem la nit. Recordem la figura gentil d'Empar Miguel-Angel.

I prou. Work, sol, deixa l'Olimpia, el Barcelona i el Poliorama per a la setmana que ve.

WORK.

—Què diu aquella pancarta, Esteve?

—La terra per al qui la treballi.

—Doncs, mira, noi: hem ben rebut.

ESQUELLOTS

Els botiguers i fabricants, com cada any per aquestes diades, fan el ploricó.

Referint-se a les festes del 14 d'abril i Primer de maig, diuen: «això és impossible... no es pot tenir tants dies tan-cat...»

¿Per què tancaren els botiguers i fabricants el dijous passat? ¿Per què no feien la llàstima aquell dia?

Haurien comès un pecat.

Tots els dijous: JORDI. 10 cèntims

Uns graciosos que es pensen que les causes es guanyen fent l'idiota pel carrer, el dia de la manifestació cívica organitzada per l'Esquerra, sembraren la Gran Via de claus.

D'això se'n diu ésser graciós i valent.

* * *

No menys graciosos ni menys valents ho són aquells altres que amb motiu de la funció celebrada al Teatre Espanyol, llançaren unes quantes boletes d'aquelles que, en esclafar-se, produeixen mala olor.

Allò, de totes maneres, ja estava més en consonància amb el seu comportament.

Feien la seva política: política de «catipén».

* * *

El divendres sant, malgrat els rumors que circularen, transcorregué en una pau diocesana. I escrivim diocesana fent honor a la santedat.

Essent així que als illusos cavernícoles podem molt ben dir-los: un altre dia, germà.

L'únic en català: JORDI. 10 cèntims

El dilluns va declarar-se la vaga del ram de construcció.

El dimarts la del ram del transport.

I s'anuncien altres vagues...

¿No els sembla que hi gat amagat en tot això?

* * *

Un senyor que es té per molt religiós, deia l'altre dia referint-se a les víctimes que havia costat la festa d'aviació celebrada a Madrid:

—Déu els va castigar per republicans...

I afegia a les seves «humanes» manifestacions:

—I si l'haguessin celebrat en divendres sant, el càstig hauria estat més gros.

* * *

Els homes de la Lliga no anaren a complimentar el President amb motiu de l'aniversari de la proclamació de la República.

I és que els homes de la Lliga tenien moltes d'altres ocupacions.

Alguns d'ells portaven trenta i tantes esglésies visitades.

I quan acabaven es visitaven ells amb ells.

¿Vostès no saben que cada senyor de la Lliga representa un monument?

JORDI, il·lustració de la mainada

L'autoritat ha disposat, amb molt d'encert, la recollida d'un llibre del que n'és autor aquell famós Emili Mola, ex-director general de Seguretat.

El llibre es titula «Lo que yo supo».

Què pot saber aquest senyor? Com es metral·la el poble? Com es cometen les majors monstruositats?

N'hi ha que encara tenen el cinisme de justificar-se...

Es molt gran!

JORDI, setmanari infantil, en colors

El rumor torna a estar a l'ordre del dia.

Com sigui que tot allò del «terrible» complot monàrquic ha fracassat, ara corren veus d'una possible vaga general.

Està vist que certes —persones?— s'han empenyat en no deixar-nos viure en pau i tranquil·litat.

Sort que les veritables persones no en fan cas i els deixen llançar la bilis que tenen concentrada des de fa dos anys.

* * *

Les dones de Canet de Mar —molt bé per les dones de Canet de Mar!— han donat un exemple del seu esquerrisme en una votació qu'acaben de celebrar.

Si totes les altres dones tenien una visió política com tenen les de Canet de Mar, no ens robaria gaires hores de son la possible actitud de les seves companyes de ciutat.

Però, ai!, desgraciadament ens temem que aquí l'esperit polític de la dona estigui empeltat de capellà.

No obstant, no deixa de tenir importància el procedir dignísim d'aquell simpàtic poblet del Litoral.

Si més no, serveix de pauta.

Tots l'haurien d'imitar.

Després de la festa de la República, la festa del Llibre.

Estem en període de diades per al poble intel·ligent.

Cal que demà els ciutadans que estimen la Cultura vagin a seguir els veritables monuments: aquests monuments que tenen totes les resplendors sense necessitat de promences i cera.

Demà és dissabte de glòria!

Mal els pesi a certa gent.

Compreu cada setmana, JORDI. 10 cèntims

A Sabadell encara quedaven retrats de l'ex-rei. A Sabadell encara hi ha gent monàrquica.

Però a Sabadell també hi han homes que estimen la República, i saben aplicar la llei: la llei que dicta la consciència.

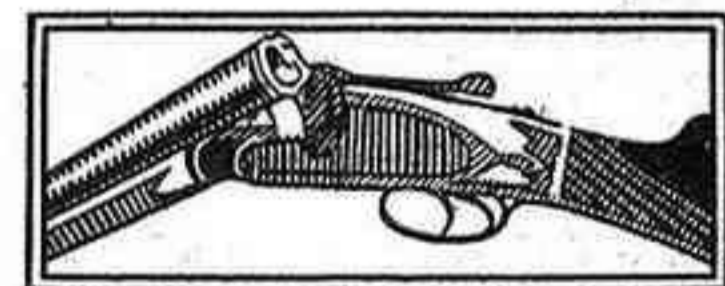
Cal que els altres homes de tot arreu imitin els de Sabadell i tirin des dels balcons de les cases tot el que fa pudor d'ex-rei.

I si convé tirar els que el defensen, també ho aplaudirem.

Correspondència

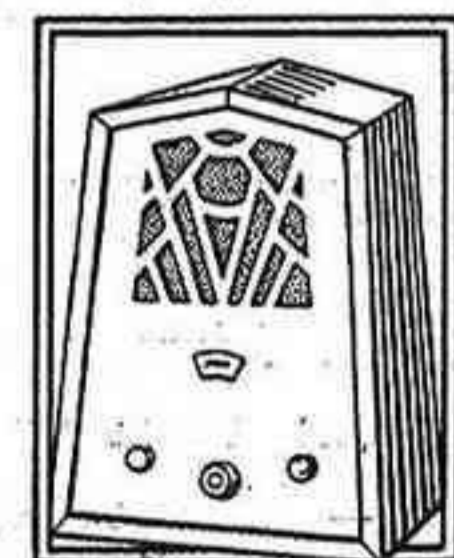
Fra Jacobi. — Anirà. — Nin. — Han arribat tard; mirarem d'aprofitar-los. Paciència i calma. — *M. Oliva.* — Està bé; envii més sovint. — *R. Casas.* — No ens acaben d'agradar. — *J. Julia.* — El vostre treball ha arribat tard. — *C. Cosme.* — Anirà. — *Riera.* — Procurarem complaure'l. — *M. Ridaura, S. Calonge, M. Roure, J. Aliés, Joan del Hort, Germans Comellas.* — Retocat, s'aprofitarà. — *R. Mir i Lluró, M. Taroja, S. Camps, L. Murtra, S. Colomer.* — Els treballs de vostè van al cove. — *Queden cartes per contestar.*

ARMERIA·RADIOS

vender a plaçar i al comptat

es
desitgen
agents

Barcelona·Gracia

F. Baró
Goya 11
Tel.
75497

G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric. Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

CAFES DEL BRASIL PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

APOPLEXIA

(Feridura)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties de-
rivades d'una defec-
tuosa circulació de la
sang, les evita i gua-
reix l'antic específic

vegetal i completament inofensiu

ANTIAPOPLETTIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 8,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

**Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-
tínez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce
Manolita róngin. TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Diada del Llibre

en la nostra llibreria adornada pel notable escenògraf Salvador Alarma hi haurà par-
laments per els escriptors, Lluís Capdevila, Domènec de Bellmunt, Ramón Vinyes,
Enric Lluelles, Ambrosi Carrión, Amichatis.

Les principals actrius dels teatres de Barcelona vendran llibres de 12 a 2 a la nos-
tra llibreria.

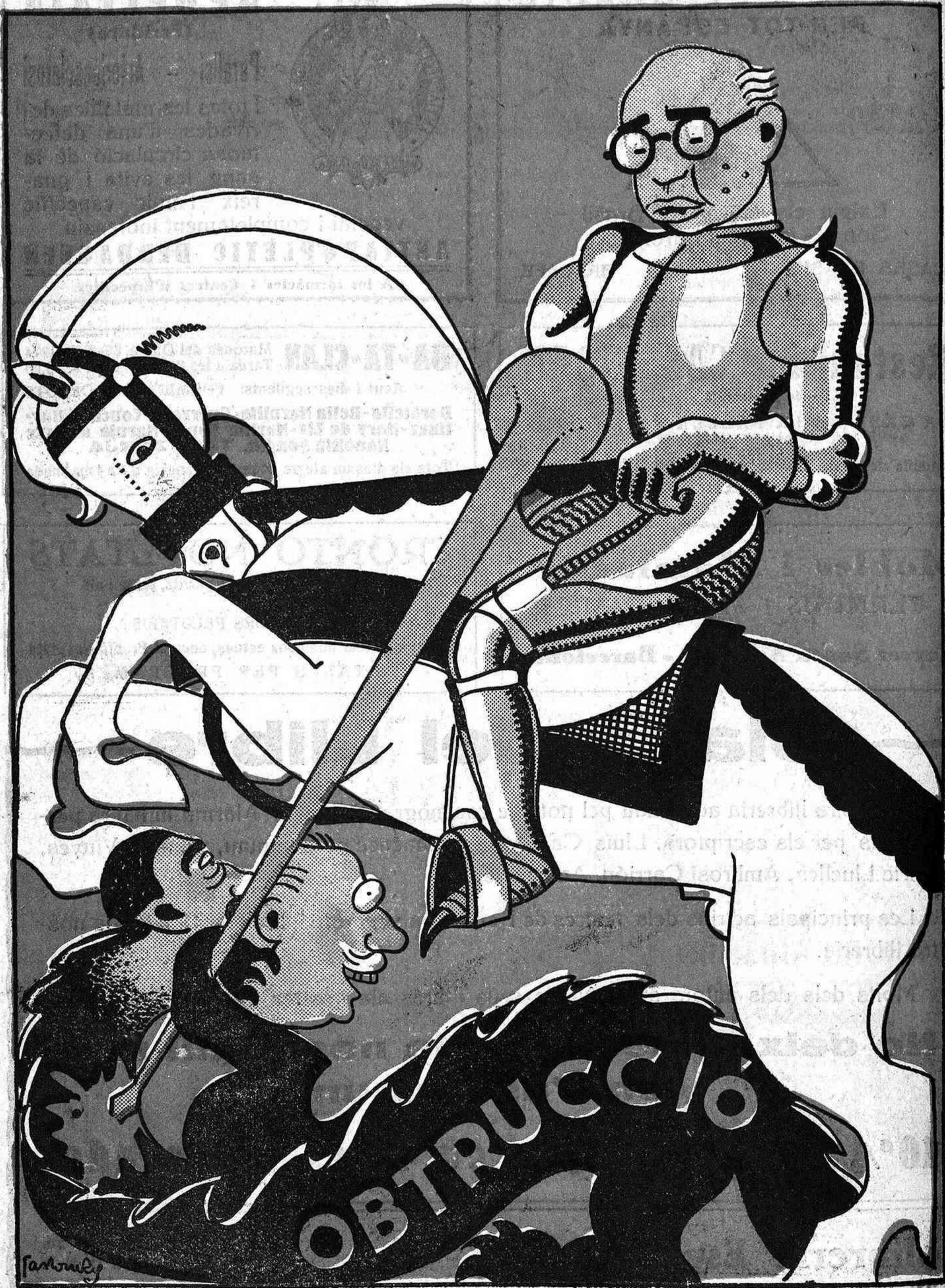
Molts dels dels autors signaràn els seus llibres als nostres clients.

**No deixeu de visitar la nostra llibreria
on s'us farà un**

10% de descompte en totes les vendes

Llibreria Espanyola

RAMBLA DEL MIG, 20,
BARCELONA

El Sant Jordi d'aquest any